

CUM DEO

§. I.

Quanto latius argumentum nostrum diffusum est, verba verò pauciora esse debent, tanto magis abstinendum, nobis à præfatione esset, nisi admoneret Divino Numini debita invocatio. DEUM igitur, primum Actum fontemq; secundorum, oramus obtestamurq;, ut cujus in re ipsâ causa est, ejus quoq; in nostrâ cognitione suscitator esse velit, ne quicquam cuiquam nisi ipsi bonitatis debeamus.

§. 2. Ante omnia autem statum quæstionis excutiemus. Acturi igitur sumus de Principio Individui, ubi & Principium & Individuum variè accipitur. Et quod Individuum attinet, quem admodum universale, sic ipsum quoq; vel Logicum est in ordine ad prædicationem; vel Metaphysicum in ordine ad rem. Atq; sic rursus aut prout in re est, aut prout in conceptu, seu ut alii exprimunt formaliter aut fundamentaliter: Et formaliter vel de individuo omni vel creato tantum vel substantiâ tantum, vel substantia materiali. Principii quoq; vox notat tum cognoscendi principium, tum essendi. Essendi internum & externum. Quare ut hæc colligam, agemus de aliquo reali, & ut loquuntur principio Physico, quod rationis individui formalis seu individuationis, seu differentiaæ numericæ in intellectu sit fundamentum, idq; in individuis præcipuè creatis substantialibus.

§. 3. Quoniam verò, ut attrita silicis scintillæ emicant; ita commissione sententiarum veritas detegitur, age primum eas digeremus. Sunt autem duo genera opinionum; alii hypotheses habere ad omnia individua applicabiles, ut Scotus; alii secus, ut Thomas, qui in corporibus materiam signatam, in Angelis eorum entitatem principium posuit. Nos quoniam hic abstrahemus à substantiâ materiali & immateriali, speciales opiniones alio tempore consideraturi, nunc generales tantum excutiemus. Quas præcipuè quatuor numerare licet. Aut enim Principium

A 2

Indi-